

A Kicsi Bagoly

Lene Mayer - Skumanz / Salvatore Sciascia

Réges régen, az Üveghegyen is túl, amikor az emberek és az állatok még egy nyelven beszéltek élt egy kicsi bagoly az erdőben. Hat testvére között ő volt a legfiatalabb így ő hagyta el utolsóként az öreg fa odúját. A szülei miután megtanították őt repülni, egeret fogni és napozni, így szóltak a kicsi bagolyhoz: „Bátorság kicsi bagoly, eredj, s láss világot!” „Ehhez én még túl kicsi vagyok. Nem?”, kérdezte kételkedve a baglyocska.

A bagoly szülők csak csettintettek a csőrükkel és elnézően unszolták:

„A Nagy Bagoly, aki mindent megteremtett örökösödik majd utadon. Az élet törvényeit már ismered: Öld meg gyorsan az eledeled, hogy ne érezzen fájdalmat, s akkor az íze is jobb lesz. Örülj a világosságnak, még ha gyér is. S ami a repülést illeti... hát, repülni csak repülés közben lehet megtanulni. S többet egy szót se!”

A kicsi bagoly forgatta a fejét jobbra, balra, még egyszer utoljára ránézett a szüleire, otthonára, aztán fújt egyet és elindult.

Röviddel ezután egy sziklás domboldal tisztásán találta magát. Leült a mohás domb tetejére, belepislogott a naplementébe és öröm töltötte el a szívét.

Az alatta elterülő sziklán feküdt egy vadmacska, aki épp a melengető napon sütkérezett.

Négy fekete csík húzódott az orra hegyétől a homlokáig. Lompos farka hallatlanul felvidult, amikor észrevette a baglyot.

„Nini, egy bagoly! Pont jókor jössz. Válaszolj nekem. Hogy engedheti meg a Nagy Vadmacska, ki mindent megteremtett, hogy olyan macska is létezzen, amelyik engedi magát simogatni?” „Hogy mondd?”. csipogta a kicsi bagoly meglepetten.

„Tegnap este olyan messzire futottam, mint még soha, egészen a patakig, mely az Üveghegyről zubog le. Ott láttam egy lakott települést, melyet az emberek kőből és fából építettek. Körülötte köröskörül gusztusos, hízott baromfiak. S mivel nem voltam éhes, csak messziről nézelődtem. Az épület előtt ült egy ember, az ölében egy macskát simogatott. Az nem karmolt, nem harapott, hanem dorombolva szundikált.

Megborzongtam, megengedni ilyesmit! – Brrrr! Hogy lehet ez?”

A kicsi bagoly hunyorogva csipogta: „Hát én ezt nem tudom!”

A vadmacska felállt, felborzolta a szőrét, szeme zöld-sárga villámokat szórt.

„Hát nem tudod?”, lihegte a macska. „De hisz te bagoly vagy. A baglyok bölcsék és mindentudók!” „Hát ezt nem is tudtam”, válaszolta ijedten a kicsi bagoly.

„Akkor minek vagy a világon?”, fújta dühödten a vadmacska. „Szégyelld magad és takarodj, repülj tovább!”

A kicsi bagoly meghökkenve tovább repült. Rátalált egy magas törzsű fára, melynek koronája ragyogott a naplementében. Letelepedett az alsó ágra és elgondolkozott.

Egyszer csak a talajról nehéz szárnycsapásokkal egy páva repült mellé. Az ág meghajlott a madár súlya alatt.
„Hú, ismét sikerült”, fújta a páva. „Minden este ugyanaz az erőfeszítés! Miért nem tudok olyan jól repülni, mint futni? Na nézd csak, ki ül itt? Kicsi bagoly, ez az én fám!”
„Bocsánat”, szeppent meg a kicsi bagoly.

A páva megrázta pompás tollazatát, és így szólt: „Oó, egy bagoly, ha a megérezésemnek hihetek, akkor ez most épp jól jön.”
Rendbe hozta uszályát, majd leeresztette a földre.

Majd folytatta: „Lenne hozzád egy kérdésem, mely nyugtalanít. Miért hagyta a Nagy Páva, aki mindent megteremtett, hogy ilyen kevés alvásra alkalmas fa nőjön?”
„Öö, hát hogy, hogyan is..?!”, dadogta a kicsi bagoly.
„Hát látod, hogy milyen hosszú uszályom van, cigánykereket hányhatok vele. De ha biztonságban akarok aludni, vesződéséget jelent nekem. Csak nagyon magas fa ágai alkalmasak ilyesmire. De ilyen nagyon kevés van itt az erdőben.”
„Hát ez itt mi?” kérte a bagoly.
„Választ akarok. Válaszolj nekem most!”, követelőzött a páva. „Miért nincs elég alvásra alkalmas fa?” „Nem tudom”, válaszolt a bagoly.
„Hát nem tudod? De hisz a baglyok a világ minden kérdésére tudják a választ!”
„Nem is tudtam, hogy ez egy egész világot érintő kérdés lenne”, vallotta be a bagoly.
„Te kis buta, te nem is vagy igazi bagoly. Szégyelld magad és takarodj!”
Ijedten repült a kicsi bagoly tovább.

Talált egy barlangot a sziklában. Leült egy kis mélyedésbe pihenni.
„De hát miért szégyelljem magam? Miért kellene a világ összes kérdésére tudnom a választ? Miért beszél a vadmacska a Nagy Macskáról, a páva a Nagy Páváról, aki mindent megteremtett, ha a Nagy Bagoly volt az, aki mindent megteremtett?”

Eljött a naplemente, a nyugati égbolton felcsillant az esthajnalcsillag és lassan kiemelkedett a fák koronájából a hold. Sugarai a kicsi baglyot is elérték, aminek nagyon örült.

„Ideje, hogy kirepüljek”, szólalt meg egyszer csak egy hang mögötte. „Milyen kellemes éjszaka, hála s köszönet a Nagy Denevérnek, aki mindent megteremtett.”

A kicsi bagoly körülnézett s csak most vette észre a denevért, aki fejével lefelé lógott a sziklán. Lábujaival és hüvelykarmaival belekapaszkodott a sziklába. Most a szárnyát kezdte bezsírozni azzal az olajos váladékkal, mely az orra fölötti nyílásból folydogált.

Ezt a folyadékot kengette szorgosan a szárnyán.

„Ez aztán igazán büdös”, huhogta a kicsi bagoly

„Átható illatú”, javította ki a denevér. „Ezért nem vagyok eledel neked, drága bagoly. Te bagoly vagy, ugye?” „Igen, de csak egy kicsi és talán nem is igazi.”

„Cöcöcö. A bagoly, az bagoly és a baglyok a világ minden kérdésére tudják a választ”, mondta a denevér. „És most én kérdezek tőled valamit”, s ezzel odarepült a bagoly orra elé, s felfüggeszkedett a sziklára. „Nézd, milyen ügyesen vagyok felépítve, tökéletes a felszereltségem minden eshetőségre. Még a sötét éjszakában is megtalálom eledelem.

Kiáltok egyet és a visszatérő visszhang alapján, odarepülök és megfogom. De mégis elszomorít valami. Minden évben csak egy kölykőm lehet. A lepkék és a molyok sok-sok tojást raknak, egy sünmama után egy hosszú sor kicsi sün tipeg-topog, a rókának

legalább három kölyke van. Miért sajnálja hát tőlem a Nagy Denevér, aki mindent megteremtett a sok kölyköt?”

„Nem tudom”, válaszolta a bagoly, mire a denevér meglepetten hintázott ide-oda.

„Ezt nem tudod? Ez szinte hihetetlen!”

„Nem tudom”, nyögte bánatában még egyszer a bagoly.

„Ki tudhatná ezt, ha nem te?”, kérdezte a denevér. „Talán csak nem akarsz gondolkodni rajta, igaz? Eljössz majd, ha már tudsz nekem választ adni?”

A kicsi bagoly buzgón bólogatott.

„Jól van”, kiáltotta a denevér kifelé reptében a barlangból. Utána még sok denevér repült ki a sötét éjszakába. A kicsi bagoly még sokáig nézte őket, ahogy a hold fényében ide-oda repdestek.

Bánata ellenére mégis észrevette, hogy megéhezett. Az éjszakát vadászattal töltötte. Az egéreledelét olyan gyorsan ejtette el, mint a villám. Amikor már jóllakott, azt mondta egy kis egérnek, aki kidugta az orrát az egérlyukból:

„Te, egér, ott lent, mond csak ki teremtett téged, engem és mindent ezen a földön?”

Egy kis idő elteltével az egér kidugta az orra hegyét a lyukból és így suttogott:

„A Nagy Egér, hát ki más? De te ezt pontosan tudod, öreg mindentudó, hisz te mindent tudsz! Miért kérded ezt tőlem? Tán ki akarsz csalogatni az egérlyukamból? A hozzád hasonlóak a hibásak abban, hogy közülünk mindig eltűnik valaki. Hát csak tudnám, miért nem füvet esznek a baglyok?” „Vagy gabonát–”, fújta a bagoly.

„Nem, nem, a gabona nekünk kell”, mondta az egér most már csöndesebben és elhallgatott.

A kicsi bagoly tovább repült és keresett magának egy pihenésre alkalmas fát.

„Huhú, huhú, nem vagyok én mindentudó, nem tudok én semmit, de ezt legalább biztosan tudom.” Mélyen alatta egy szürke árnyék lassan elő-, majd eltűnt.

„Nahát”, morogta egy hang „egy kis tudásod már most is van, igaz olyan vékony, mint egy bajusz-szál.”

A kicsi bagoly körülnézett. „Tanulni fogok”, gondolta, majd álmra szenderedett.

Hajnalhasadtával már ébren volt a kicsi bagoly és örült az új napnak. „Mi mindent fogok ma megtanulni és kipróbálni?” – tette fel saját magának a kérdést és kitérta szárnyát, majd nesztelenül az erdő felett elrepült az Üveghegy irányába. Hirtelen észrevett egy kis patakot, alacsonyabbra repült, s meglátott egy emberi települést.

Biztos erről beszélt a vadmacska - gondolta a bagoly. Minden csendes volt, csak egy pár csirke kapirgált kukac után kutatva. Távolból a patak mellől énekszó hallatszott.

A bagoly követte a hangot és egy asszonyra talált, aki éppen vizet merített.

A kicsi bagoly leült egy bozóra és azt csipogta:

„Nagyon szép hangod van, sokkal szebb, mint az enyém.” Az asszony felnézett, majd mosolyogva megszólalt: „Képzeld el, milyen lenne, ha minden lénynek egyforma tulajdonságai lennének. Az aztán nagyon unalmas világ lenne, nem de? Te, például, sokkal jobban hallasz és látsz, mint én meg még repülni is tudsz.”

„Miért énekelsz?”, kérdezte a kicsi bagoly. „A meződ határait akarod védeni, mint a fekete rigó?”

„Dehogy, csak énekelve könnyebben megy a munka. Néha pedig hálából énekelek a Nagy Anyának, aki mindent megteremtett”, mondta az asszony.

„Hát ő meg hol lakik?”, kíváncsiskodott a kicsi bagoly. „Mindenhon, de emberi szemmel nem lehet őt látni. A nap, a hold és a csillagok, csak ékszerek a ruháján.”

„És ha azt mondanám neked, hogy a halak ebben a patakban a Nagy Halat ismerik, aki mindent megteremtett, mit szólnál hozzá?”, kérdezte a kicsi bagoly.
„A Nagy Anya biztosan nem lenne megsértve, az ő szíve mindenki előtt nyitva áll”, válaszolta az asszony. A kicsi bagoly ide-oda nézegetett, gondolkodott. „Örül, ha énekelsz neki?” „Hát ebben bízom, hisz oly sok mindenre kérem meg őt. Hogy a tető a házamon még sokáig kitartson, hogy a tyúkjaim még sok tojást tojjanak, hogy egészséges maradjak én és a gyermekeim.”
„Gondolsz a holnapra is?” „De hisz mindenki ezt teszi! Tudod vajon, hogy esni fog-e még ma az eső? Meg szeretném szárítani a ruháim.”
„Nem érzem az eső illatát a levegőben”, mondta a kicsi bagoly, majd elbúcsúzott.

Egész nap sütött a nap, a kicsi bagoly napozott egy jó ideig. Közben sokat gondolkodott. Este felrepült az Üveghegyre, s mikor eljött az éjszaka, valami csillogást vett észre a fák között. Közelebb ment és egy kis fa kunyhóra talált. Az ablakból világosság ömlött ki sok éjjeli lepkét csábítva a közelbe. A kicsi baglyot is elvarázsolta a világosság. Letelepedett a közelbe, majd egyre közelebb merészkedett. A végén az ablakpárkányra ült és egy szerelmes dalt kezdett énekelni.
„Nini, egy bagoly az ablakomon! Szívesen látott vendég vagy”, mondta egy mély hang. A bagoly hunyorított aztán észrevette az árnyékban az öreg férfit.

A kicsi bagoly megkérdezte a férfit: „Mit csinálsz itt?”
„Olvasok. A napom rövid volt, így aztán most éjjeli lámpás fényénél olvasok tovább. Egy könyvet a Nagy Apáról, aki mindent megteremtett.”
„Hát ő hol lakik?”, kérdezte a kis bagoly.
„Mindenhol, a mennyben, ami szemmel nem látható és az emberek szívében.”
„Imádkozol hozzá a holnapért?”
„Igen”, válaszolta az idős férfi. „De még többet kérek tőle a múltból. Olyan sok minden történt az életemben, ami az ő szemében nem volt jó, s ez engem nagyon bánt.”
„Ha én azt mondanám neked, hogy a lepkék a Nagy Lepkét ismerik, aki mindent megteremtett...”, rikácsolta a kicsi bagoly. De az öregember csak együtt érzően mosolygott. „Hogyan is tudnák a lepkék a Nagy Apát másként elképzelni?” „Talán Nagy Anyaként, mint az az asszony lent a pataknál.”
Az idős férfi összeráncolta homlokát.

„Már sokat meséltem annak az asszonynak a Nagy Apáról, de mind hiába. Azért remélem, hogy egy szép napon mégis megérti.”
„Haragszik-e a Nagy Apa, ha a Nagy Anyáról beszélek?”, kérdezte végül a bagoly. Az öregember sokáig hallgatott, aztán megszólalt:
„Nem hinném. Ő olyan jószívú, úgy hiszem, hogy csak engem, az ő szolgáját, bánt ez egy kicsit...” „Ez ne szomorítson el téged!”, mondta a bagoly és elrepült.

Másnap reggel visszarepült a patakhoz. Az asszonyt nem találta, de egy gyereket igen. A patak partján ült ölében egy macskával. A patakban úszkáló halakat nézegette. A nap melegen sütött le a gyerekekre, a macskára, a patakra, a kavicsra és a fűre. Csendesen leült a bagoly a közeli bokorra éles szemével mindent pontosan megfigyelt, ahogy a gyerek a macskát simogatta, ahogy az elejti a halat a vízben, ahogy a hullámok csillognak. Mindez örömmel töltötte el a kicsi baglyot.

Tudja-e vajon a gyerek a nevét annak a csodálatra méltónak, aki mindent megteremtett és a napot hagyta mindenre ragyogni? Talán a gyerek nem tudta a nevét, de ott ült a

jelenben, ezt megérezte a kicsi bagoly. A holnap, a holnapután nem volt fontos. A tegnap, a tegnapelőtt messze voltak már és nem nyomasztották a jelent terhükkel. A kicsi bagoly ide-oda nézegetett és arra a sok névre emlékezett, amiket az élőlények adtak a csodálatra méltónak.

„Te Nagy Bagoly, Nagy Macska, Nagy Páva, Nagy Denevér, Nagy Egér, Nagy Anya, Nagy Apa, aki megteremtettél mindent, téged akár a Nagy Titoknak is nevezhetnénk”, fújta végül a bagoly. A macska kinyitotta egyik szemét és kacsintott a bagolynak: „Miért is ne?”, nyávogta lustán.

Naplemente után a bagoly visszarepült az erdőbe. Megkereste az egérlyukat és lekiabált:

„Huhuhúúú, huhuhúúú, minden élő az élőtől él. A gabona, melyet ti is esztek életerő!” Ahogy tovább repült találkozott a denevérral.

„Te olyan jól repülsz, ha több mint egy gyereket hordanál a szíved alatt, biztosan nehezebb lenne a repülés.” „Hát talán igazad van”, vallotta be a denevér.

Most a páva fája felett repült el és azt gondolta, szegény hiú páva, a szárnyasokhoz tartozik, mint a tyúk mégis több fát akar magának.

Tovább repülve megpillantotta a vadmacskát, mely éppen lesben állt. Szemei felragyogtak, ahogy megpillantotta a baglyot.

„Nos, okosabb lettél mára?”

„Nem nagyon. Én még mindig kicsi vagyok és még tanulnom kell”, felelte a bagoly, de aztán folytatta, „én is láttam egy macskát, mely engedte magát simogatni.”

„Ez hallatlan”, horkant fel a vadmacska.

„Ha minden teremtmény egyforma lenne, egyformán érezne, nem lenne-e unalmas?”, kérdezte a kicsi bagoly. „Ugye jó, hogy a Nagy Titok, akit te Nagy Vadmacskának nevezel, nagy variációs lehetőséget engedélyez?”

A vadmacska nem felelt és a kicsi bagoly tovább szállt.

Aztán a szüleit is meglátogatta. Szülei örömmel köszöntötték gyermeküket és kérdezték tőle, hogy vajon sok mindenre megtanította-e őt a Nagy Bagoly?

„Igen, és mindenkinek el fogom mesélni, amit megtanultam.” „Csak meséld, gyermekem”, csipogta a bagoly mama. Bagoly papa pedig figyelmeztette, hogy az emberekkel nagyon nehéz dolga lesz. Olyan kevés dologban hisznek az emberek.

Olyan sokáig fogok repülni, míg valakit találok, aki majd hisz nekem. Huhogta a kicsiny bagoly.

BEFEJEZÉS